

La cadira de pensar

Orígens i reflexions al voltant d'aquest càstig tan particular

Jordi Sala. Psicòleg clínic i psicoanalista
 Unitat de Psicoteràpia Psicoanalítica per Infants i Joves
 Sant Pere Claver – Fundació

Un cop s'acaba la paciència els adults utilitzen el premi i el càstig per influir en el comportament dels nens. *La cadira o racó de pensar* va sorgir com una alternativa al càstig. Però aquesta estratègia corre el risc d'associar el pensament a una experiència negativa i que el nen el consideri com un càstig.

Premis i càstigs són dos recursos que l'adult encara utilitza a freqüència amb els nens quan se li acaba la inspiració. Això acaba de passar quan es perd el contacte amb allò que realment li interessa a la criatura o amb els motius íntims que la porten a reaccionar de manera determinada. Quan es vol que el nen faci una cosa concreta o es comporti d'una determinada manera se l'estimula amb un premi o se l'amenaça amb un càstig si es re

Des de fa molts anys estratègies docents renovadores i pares de família acabaven de veure prou clar aquest recurs de la pastanaga o el bastó, i buscaven noves eines més obertes, inspiradores i respectuoses amb la situació i el motiu de la criatura.

Així *la cadira de pensar* naixia com una alternativa al càstig absurd i li proposava al nen fer algun tipus de reflexió sobre la conducta, algun exercici de pensament fet conjuntament entre el petit i el docent, o entre el fill i el progenitor. Volia ser una eina que ajudés la criatura a entendre el perquè sí o el perquè no de fer una determinada cosa, un recurs que proposava una pausa en la conducta repetida enviant-la a un espai diferenciat, cadira o racó, que trenqués el mal rotllo del moment.

"Obligar a pensar una cosa negada amb la mateixa essència del pensament"

No obstant aquest recurs imaginatiu sovint s'ha acabat convertint en una estratègia de càstig que amb tota la bona intenció, i de vegades amb una bona intenció relacional, amb estratègies plaents que despertaven curiositat i interès per les relacions entre les persones i les coses, aquelles que són a l'abast del nen però encara li són desconegudes i intrigants.

Enviar el nen a *la cadira de pensar* quan és rebeç o està creant problemes a la dinàmica familiar o de la classe és una proposta en ella mateixa contradictòria i molt difícil d'entendre. El pensament neix i creix en una relació en què l'adult s'esforça a entendre el petit permetent-li una expressió prou lliure dels seus estats emocionals.

Obligar a pensar és una cosa negada amb la mateixa essència del pensament. Apartar el nen i obligar-lo a una cosa que s'anomena *pensar* acaba sent una manera d'entrenar-lo a relacionar el pensament amb una experiència de rebuig, separant-lo de la relació familiar o del grup de la classe. Fet així, estimulem el nen a desenvolupar una al·lèrgia al pensament vinculant-lo a una experiència desagradable. Podríem dir que pensar és un *premi* de la natura, de la selecció evolutiva, de Déu... aquí ja hi intervé la ideologia de cadascú! Però en cap moment es pot considerar un càstig.

Llegeix més articles a **"la càpsula"**

Visita la web de **Sant Pere Claver - Fundació Sanitària**

C. Vila i Vilà, 16 08004 Barcelona | Tel. 93 442 39 03 | info@spcsalut.org | www.spcsalut.org
